

at være Tilfældet for de ærede Medlemmer Hr. Holsteins og Hr. Ulrichs Vedkommende. Som gammel Demokrat — jeg sagde gammel og ikke forhenværende Demokrat, det er nemlig det ærede Medlem Hr. Pinholt, jeg taler om — ved det ærede Medlem jo, at den bedste Folkeopdragelse netop altid har været Friheden, Frihed under Ansvar, og at man aldrig naar til at opdrage den enkelte saavel som Befolkningen til at bruge en Frihed rigtigt, hvis man ikke yder ham eller den denne Frihed. At øve Befolkningen hjemme i Stuerne i forsigtig Optræden og fornuftig Opførsel i Naturen, saaledes som det ærede Medlem Hr. Ulrich nærmest synes at være tilbøjelig til at anbefale, vil neppe give noget Resultat.

I øvrigt vil jeg sige om § 23, at den jo ikke er noget Ultimatum i den Forstand, at det ikke kan tænkes, at der, naar Nødvendigheden af visse rimelige, begrundede Begrænsninger paavises, kan føjes visse Undtagelser til denne Hovedregel om Almenhedens fuldstændig frie Adgang til Fredskove, men § 23 vil min Kollega Landbrugsministeren tage sig af under Diskussionen.

Det ærede Medlem Hr. Holstein var — ligesom Venstres Ordfører og forskellige andre Talere — trods sin Ejendomsret til en umaadelig Masse Fredskov meget ufredeligt stemt overfor Almenhedens Adgang til Fredskove i Henhold til § 23. Jeg gjorde nys den Bemærkning, at Omtalen af § 23 og Skovpolitiloven, selv om det er en integrerende Bestanddel af Naturfredningsloven, henhører under Landbrugsministeren, til hvem jeg derfor vil overlade at tage ærede Medlemmers Udtalelser om § 23 under Behandling for selv at indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger, der særlig vedrører det juridiske Spørgsmaal. Jeg vil som Skovejer, dog ikke en gros, idet jeg foreløbig kun ejer nogle spæde Granspirer, gøre den almindelige Bemærkning, at jeg vel anser det ærede Medlem Hr. Holstein for at være et relativt veltænkende Enkeltvæsen, men at det afgørende for dette Lovforslag ikke er, hvor mange retfærdige Skov- eller Godsejere der maatte findes i dette Land, som ikke har Omvendelse behov; det afgørende er ikke, hvor mange der viser den Velvillie mod Befolkningen, mod Indbegrebet af Enkeltvæsenene, at lade Befolkningen til Stadighed eller lejlighedsvis beundre Afdelinger af deres Skove, men det afgørende er at afgrænse Ejernes og Befolkningens rimelige Rettigheder. Det er ikke et Spørgsmaal om Humanitet, vi skal drøfte ved Naturfredningsloven, det

er et Spørgsmaal om den rigtige Afgrænsning af Samfundsinteresserne kontra Privatejendomsretten og Grænsen for Raadheden i Kraft af denne Privatejendomsret, der er Tale om i § 23 som i øvrigt ved dette Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Holstein, der som konservativ Fremskridtsmand, i alt Fald til i Gaar, havde underkastet Fremtidens Grundlove et omhyggeligt Studium og derunder var naaet til det socialdemokratiske Grundlovsforslag af 1920 som det foreløbigt afgørende, pegede paa, at i dette Grundlovsforslags § 51 stod der, at Arbejdet er Kilden til al Værdi, og at Udbyttet af Arbejdet bør tilfalde dem, der arbejder. Det ærede Medlem jonglerede med denne Bestemmelse, og jeg vilde have forstaaet ham, hvis han havde opfattet og læst § 23 i dette Lovforslag saaledes, at de, der arbejdede sig ud i Skoven om Søndagen, ofte i deres Ansigts Sved, ogsaa havde Lov til at tilegne sig Udbyttet af deres Arbejde i Skoven, saasom gennem Træfældning, Afbrækning af Grene, Krybskytteri o. s. v., men saaledes læser det ærede Medlem jo heldigvis og fornuftigvis for hans Fatteevne ikke § 23 med tilhørende Skovpolitilov, i hvilken der ogsaa staar ganske det modsatte.

Jeg skal derfor ikke følge ham paa hans fantasifulde Arbejde med § 23, men kun endnu tilføje, at naar man hører paa det ærede Medlem Hr. Holstein og andre krigeriske Fredskovsejere, skulde man virkelig tro, at Aabningen af Fredskovene for Almenheden, som samtidig siges at have Adgang til de allerfleste Steder, var ensbetydende med at slippe en Flok Bøller løs paa et uskyldigt Offer, en Græshoppesværm paa en fredlyst Have. Ud fra denne Betragtning maatte Nordsjællands Skove saavel som Skovene omkring alle større Byer minde om en Valplads, Frederiksberg Have og Søndermarken om en Affaldsdyng og de offentlige Parker om Køkkenmøddinger. Men selv et løseligt Eftersyn vil overbevise det ærede Medlem Hr. Holstein om, at Almenheden ikke i Almindelighed bestaar af Vandaler, heller ikke udenfor Holsteinborgs Omraade, som det ærede Medlem synes tilbøjelig til at undtage, hvor alle synes at opføre sig godt. Giver man Offentligheden Adgang med de fornødne Ordensbestemmelser, giver man Befolkningen Frihed under Ansvar, vil man ogsaa kunne opdrage den til at værne om de Naturskønheder, i hvis Bevarelse alle er interesserede. Men jeg skal ikke fordybe mig i dette Omraade; hvis min Kollega Landbrugsministeren ogsaa skal